

medens man ligefrem vilde komme til af dem at fordrø Umuligheder, hvis man lod Fordringen være i samme Forhold, som Hartkornet stiger, ligesom efter denne Fordeling al den Arbeidskraft vilde gaae fri, som ikke kan henregnes til Huusmænd og ikke er knyttet til Hartkornet. Vil man altsaa være sikker paa ikke at begaae nogen Feilslutning, saa maa man opgive den Tanke at ville slutte sig til Arbeidskraften, men umiddelbart søge at finde den.

Dette vil fuldstændigen kunne ske ved at optage formelige Mandtal over alle tilstedeværende arbejdsdygtige Mandspersoner indenfor visse Aldersgrænser, og da efter lovlig Omgang at falde dem til personligt Arbejde — naturligviis med en for Alle lige Afgang til at stille en Anden for sig. En saadan Regel, der nødvendigviis maa fyldestgjøre selv den meest exalterede Lighedsfølelse, og fuldstændigen vil fjerne al Vilkaarlighed og Tvivl, burde derfor maaskee ubetinget gennemføres, dersom Sneekastningen hos os havde nogen særdeles stor Betydning. Heldigviis er dette ikke Tilfælde. Der gives mange Egne, hvor den kun meget sjældent gjør store Fordringer, og mange Bintre, hvor den overalt er af lidet Omfang, og selv i saadanne Aaringer og paa saadanne Steder, hvor den udtræver et betydeligt Arbejde, er dette ordentligviis dog indskrænket til en forholdsviis kort Tid. Ubestinget at foreskrive den vistnok correcte, men besværlige Fordelingsmaade efter aarligen afattede Mandtal, turde derfor ikke være tilstræffeligen begrundet i de virkelige Forhold, hvortilmod der formeentlig er Anledning til at forbeholde Communerne Frihed til med Amtsraadets (eller Amtmandens) Samtykke at vedtage en anden, med de locale Forhold og tilsvarende Former mere stemmende Fremgangsmaade, saalænge denne kun stemmer med den rigtige Grundsætning, som indeholdes i den nuværende Lovgivning, og fyldestgjør det Ofsentliges Krav paa en tilfredsstillende Ryddelighed af Landets vigtigere Veie.

Efter hvad her er antydet, kan Udvalgets Fleertal ikke tilraade Thinget at tiltræde den første Sætning i Lovudkastets § 1, som i Grun-

den udgjør Lovudkastets hele Indhold, da Folgen deraf uden Tvivl vilde blive, at Sneekastningsarbejdet i Hovedsagen blev fordeelt efter Hartkornet med Tillæg af enkelte (Bygningsafgiftspligtige) Eiendomme efter deres Assurance sum. Vel tales der tillige om „den Bedrift, der føres i Bygningerne,“ og der er derved vistnok gaaet en Mulighed for tillige at tage Hensyn til Arbeidskraften; men anviser allerede Lovudkastet denne Betragtning en meget underordnet Plads; vil dens Indflydelse i Praxis blive endnu ringere, idet sammes Burdering aldeles er overladt til Sogneforstanderskaberne, som, ikke uden Føie, i Udkastets Hovedregel — Hensynet til Hartkornet — ville finde en formel Hjemmel for den Tilbøjelighed til i Alt at holde sig til Hartkornet, som er saa udbredt. Udkastets Løsning er efter Fleertallets Formening derfor ikke blot ikke nogen Løsning, idet det henfjyder hele Vanskeligheden til Forstanderskaberne, men et Tilbagestridt, idet det i det Væsentlige opgiver den rigtige Grundsætning, den gjældende Lovgivning opstiller. Der er formeentlig større Opfordring til at indskærpe dens Overholdelse, og Udvalgets Fleertal har derfor ved de Bestemmelser, der foreslaaes satte i Udkastets Sted (vedenstaaende Udkasts §§ 8—12), vel troet at burde opretholde den Communerne i Lovudkastet indrømmede Frihed til at lempe Sagens Ordning efter deres bedste Skjønne, men ved Siden deraf ved Amtraadens Control at burde sikke Opretholdelsen af den nugjældende Grundsætning, at det er den tilstedeværende Arbeidskraft, hvorpaa Arbejdet bliver at fordele, og fordennes Gjennemførelse at opstille Regler, som ved Vedtagternes Affattelse kunne tjene Communerne til nogen Vejledning, selv hvor de ikke maatte beslutte sig til fuldstændigen at optage dem, og som ialtsald kunne fordres fulgte, hvor de af Communerne foreslaaede Bestemmelser ikke befindes retfærdige eller i Praxis maatte vise sig utilstræffelige.

Ved Siden deraf har det samme Fleertal fundet det onskeligt, at den nye Lov maatte komme til fuldstændigen at omfatte dette hele Anliggende, saa at det i flere Enkeltheder foreldede og upraktiske Rgl. 20de Decbr. 1799 kunde ophæves. De dertil sigtende Forslag